

Heliothis maritima De Graslin subsp. *septentrionalis* Hoffmeyer in de duinen bij Overveen

door
G. HELMERS Jr.

Enige weken geleden maakte de heer Vári er mij op attent, dat ik bij mijn exempl. van *H. dipsacea* L. een exemplaar had staan, dat waarschijnlijk tot *H. maritima* behoorde. Vergelijking met de beschrijving en afbeeldingen in de Catalogus van den heer Lempke overtuigde ons, dat het inderdaad een exemplaar van laatstgenoemde soort was.

De heer Lempke bevestigde deze determinatie. Het exemplaar is een ♀, afkomstig uit Overveen in de duinen gevangen op 22 Juli 1942. Voor Nederland is deze soort een typisch heidedier en in tegenstelling met Denemarken was het voorkomen in de duinen bij ons nog niet bekend. Of de soort op de vliegplaats in meerdere ex. voorkomt, is door afsluiting der duinterreinen nog niet vast te stellen. In ieder geval wel de moeite waard dit t.z.t. te onderzoeken.

In zijn artikel „Bedeutung der Dualspecies bei Lepidopteren” (Stett. Ent. Zt. 104, 1943, p. 116—142) beschouwt Heydemann *maritima* als de oorspronkelijke en *dipsacea* als de jongste soort. *H. maritima* is een uitgesproken steppensoort en komt van Z.W. China door geheel Azië tot in Z.O. Europa voor en moet volgens hem in het Zuid- en N. Westatlantische klimaatsgebied als „Strandsteppenrelikt” opgevat worden. *Dipsacea* heeft slechts een westelijke verspreiding en moet wel als oorspronkelijk mediterraan beschouwd worden.

De heeren B. J. Lempke en L. Vári dank ik hierbij voor hun medewerking. Amsterdam W., Willem Schoutenstr. 251, Mei 1944.

Nederlandse Lepidoptera. (4e Faunistische Mededeling)

door
L. VÁRI.*)

Reeds korte tijd na de 3e Faunistische Mededeling (zie Natuurhist. Maandbl. Limb. 32, p. 70—72 en Versl. 76ste Winterverg. N.E.V. 1943, p. XXV—XXVI) is het aantal nieuwe soorten, dat in de loop van 1943 voor ons land is waargenomen, dermate toegenomen, dat mij een volgende mededeling noodzakelijk voorkwam.

Ook nu weer zijn de nieuwe soorten onder de „micro's” te zoeken en wel de meeste bij de mineerders van het genus *Stigmella*. De streng monophage levenswijze van de minerende rupsen heeft hiertoe niet weinig bijgedragen, daar men hierdoor een zekere voedselplant systematisch kan afzoeken naar een of andere bepaalde soort. Vooral het najaar is zeer geschikt om naar bladmijnen te zoeken, daar deze dan meestal talrijk voorkomen en de rupsen bovendien langer in de mijn leven. Van de soorten, die een tweede generatie in de zomer leveren, duurt de ontwikkeling van de rups in de mijn soms slechts een of twee dagen! We vinden dan ook in de zomer meestal reeds verlaten mijnen, die we desondanks toch nog determineren kunnen met „Die Blattminen Mittel- und Nordeuropas” van Prof. Hering, waardoor we over de gewenste gegevens kunnen beschikken. Naar alle waarschijnlijkheid kunnen we nog verscheidene soorten in ons land waarnemen, die tot dusver aan onze aandacht ontsnapt zijn. Dit geldt niet minder voor de soorten van het genus *Eupista*, die voor het merendeel ook monophag zijn en goede vraatbeelden geven met glasheldere vlekjes in de bladeren en een meest aan de onderzijde vastgesponnen zakje van de rups.

Het blijkt meer en meer, hoe fragmentarisch onze kennis is van deze in biologisch opzicht juist zeer interessante groep vlinders. Van een economisch belang kunnen we echter niet spreken, daar hun optreden vrijwel nooit massaal is en bovendien hun beschadiging aan de bladeren van dien aard is, dat de planten normaal kunnen groeien. Van te meer belang is het feit, dat, zoals reeds hierboven gezegd, pas in het najaar de bladmijnen in grotere aantallen optreden en hierdoor weinig nadelige gevolgen voor de planten veroorzaken.

*) Naar een voordracht, gehouden op de 77e wintervergadering der N.E.V., te Amsterdam, 4 Maart 1944.